

[Inger Stilling Pedersen]

Det er forkasteligt, at man, når et ungt menneske er død, skal spørge, om man må bruge det og det. Man har endog hørt, at der er lagt pres på, så man næsten ikke kunne være andet bekendt end at sige ja, for så var der da en mening med døden. For den pårørende, der står midt i sin store sorg, kan det være uhyre vanskeligt og følelsesmæssigt meget svært at skulle tage sådan en beslutning. Derfor mener vi fra Kristeligt Folkepartis side, at det er forkasteligt, at man på et dødsleje skal spørge, om man må bruge nogle organer. Det må hver især i forvejen have besluttet, f.eks. via et donortestamente. Det gælder i dag, at man ikke behøver at have et hjernedøds-kriterium for at transplantere nyre.

Det er så nemt at sidde og bestemme det her. Jeg synes også, vi skal have disse unge mennesker, som eventuelt skal være donorer, med ind i debatten. Vi må da gøre alt, hvad vi kan, for at der ingen hjerter og ingen nyre bliver. Altså, det er, som om man siger, at nu er der nogle mennesker, der trænger, og de skal selvfølgelig hjælpes. Det skal de også, hvis vi kan, men det væsentlige er da at sørge for, at der ikke er børn eller unge, der dør f.eks. ved færdselsulykker, at man virkelig sætter alt, hvad man overhovedet kan, ind for at reducere antallet af dødsulykker. Og er vi så medskyldige i Folketinget, hvis der er nogle, der ikke får et hjerte, fordi vi nu altså har sørget for at reducere ulykkerne? Jeg synes, at man bliver nødt til, når man debatterer disse ting, at have alle aspekterne med.

Hvornår er man egentlig død? Det er jo et spørgsmål, der optager mange. Jeg kan godt forsikre, at der er mange mennesker i Danmark, der i øjeblikket er i tvivl, meget i tvivl. Man kan blive ringet op af eller møde ældre mennesker, der rystede siger, at de faktisk ikke tør komme på sygehuset mere, for hvis nu dette med hjernedød sker. Så kan jeg berolige dem med, at det behøver de altså ikke være bange for. Men hvad med alle dem, der ikke får spurgt, som går i deres uvidenhed og er ængstelige og bange?

Det er så nemt for eksperter og andre at sige, at nu kan lægerne det og det, og så skal de selvfølgelig også have lov til at gøre det, og det er så og så vigtigt. Jeg synes, det er langt mere vigtigt, at vi som mennesker også får lov til at dø, det, som de fleste kalder for en naturlig død.

Det er ikke længere siden end i går, jeg sad og talte med én, der lige havde mistet sin mand, som tidligere havde haft donortestamente. Hun sagde, at hvis han skulle have afgivet noget, havde hun ikke fået lov at sidde der og holde i hånden, mens hjertet tilsyneladende slog endnu. Efter denne oplevelse, sagde hun, kunne hun ikke længere være med til, at man skal afgive organer, før man er helt sikker på de psykiske følger for de pårørende.

Det er langt mere kompliceret, end man giver udtryk for. Derfor er vi også fra Kristeligt Folkepartis side meget indstillet på, at dette skal overvejes meget nøje, også i tilfælde af obduktion og lignende. Det er forkasteligt, at man i fjernsynet kan få det indtryk, at man under en obduktion bare kan tage, hvad man vil. I går fortalte en mig, at da hun havde sagt, at hun ikke havde noget imod, at de obducerede, var svaret: Det gør vi alligevel. Hvor mange ved, at man skal sige fra, hvis man ikke ønsker det?

Altså, jeg tror, at vi trænger til at få nogle retstilstande omkring disse ting, og det vil vi gerne være med til i Kristeligt Folkeparti, men vi mener også, at vi virkelig skal have en debat om tingene, og jeg synes egentlig ikke, det var nødvendigt med dette beslutningsforslag for at få debatten. Etisk Råd er jo i fuld gang, og vi ved, at der kommer noget, så vi håber, at vi må få en meget mere nuanceret behandling af dette meget, meget alvorlige emne.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Fru Inger Stilling Pedersen holdt præcis den tale, jeg havde forventet fru Inger Stilling Pedersen ville holde. Jeg kunne næsten have skrevet den på forhånd.

Jeg synes, det er for dårligt i forbindelse med dette forslag at begynde at tale om de tragiske ulykker, der sker, og at det er dem, vi skal forebygge. Det skal vi naturligvis. Der er ikke nogen mennesker, der ønsker, at der er nogen, der skal dø for at give organer til andre, men det sker jo altså. Det ved vi alle sammen.

Så for endnu en gang at få sat tingene på plads: Hvorfor er en naturlig død efter fru Inger Stilling Pedersens mening mere naturlig i Danmark, end den er i de øvrige lande i Vesteuropa? Det forstår jeg altså ikke, og det er jo sådan i dag, at selv om man gerne vil afgive sit hjerte, sine lunger eller sin lever, så kan det ikke